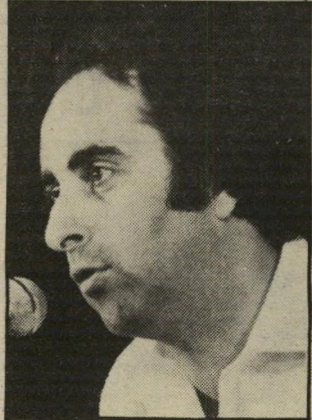

אני הייתי שם מכלאי הדמוקרטיה

ביום השני שעבר, במהלך הנאמת הרגשית שהשתפכה על הבימה באולם אוהל-שם, בכינוס מרכז מפלגת העבודה, התיישב לידי לפתע צעיר שמילמל מילים בלתי-ברורות, מתוך אוסף רפים שהיה מונח על ברכיו. אני הנואם הבא... "הסכר לי במבוכה". היה זה משה כהן, ראש דוד ההמשך של מפלגת העבודה. הסטטוס

כהן

אזירת-שיכנוע

המכובד (הנואם הבא) לא בא לו בקלות. כהן, שעמדתו הנחרצת נגד ממשלת אחדות לאומית היתה ידועה, סיפר לי שהוא וחבריו נדחקו לסוף התור המתארך (47 נרשמו לנאום). "שלחתי פתק לחיים ברילב, מזכ"ל המפלגה, והתרעתי שזה לא יעבור בשקט".

כך זה הוכרע

"לא לילד הזה חיכינו" הפך כבר למשפט נדוש בבראנזה הפוליטית השבוע. נולד ילד מפונצ'ר! לאור כל התקרים שאירעו לו בטרם לידתו, הוא זקוק להרבה מול כדי להאריך ימים. הנה ריווח ערכני מליל השימורים בכנסת. הלילה שבין הימים הרביעי והחמישי, ליל הצפייה מורשת-המעצבים ללידתה של ממשלת האחדות הלאומית:

ביום הרביעי 20.00 — כמה אישיים מרכזיים פרשו למנוחה במלון הילטון בירושלים. במלון לא היו מוכנים להארכת פעולתה של הכנסת, ובקושי ניתן להשיג חדרים. שימעון פרס, יצחק רבין, אהרון נחמליאס (העבודה) ואהרון אבו חצירא הגיעו להילטון כדי להתרענן.

ביתנים התנהלה בכנסת ישיבת המרכז של המפר"ל, שהחלה גם היא ב-20.00. הישיבה, שהיתה אמורה להסתיים ב-22.00, דנה בנושא שהכריע יותר מכל את גורל הממשלה — מישר הרות. שאול שיף, עיתונאי הצופה, הנחשב גם כמומחה לענייני המפר"ל, התנבא: "העסק לא ייגמר לפני 24.00". ואכן, ב-22.00 חזרו הרמויות המרכזיות לזירת הכנסת. במועדון החכ"ם בהילטון נותרו שבה וייס, אמנון לין

במדינה

הכנסת עיר ואום בישראל

ההסכם בין מפלגת-
העבודה והרשימה המת-
קדמת יצר תקדים חשוב

במצב מגוחך מצא את עצמו השבוע ראש המועצה המקומית של אוסי אל-פחם. האשם מחמיד.

העסקן הצעיר, שהיה המועמד החמישי ברשימת רק"ח לכנסת (ולא נבחר), קרא בעיתון ידיעה שהקפיצה אותו. תוכנה: כמשאזמתן שהתנהל בכנסת בין סיעות המערך והרשימה המתקדמת, הוסכם לדון בהענקת מע"מ של עיר לאום-אל-פחם.

זאת היתה צריכה להיות ידיעה משמחת למחמיד. באום-אל-פחם יש קרוב ל-30 אלף תושבים, והיא הכפר הגדול ביותר בישראל, ואולי בעולם. הענקת מעמד של עיר תחולל מהפכה במצבה, שהוא כיום מונח ומפגר.

אולם מחמיד לא שמח. הוא נרגז ביותר. הוא חשש שהידיעה תגביר בכפר את האהדה לרשימה המתקדמת, שהתחרתה בנחירות האחרונות עם רק"ח על המקום הראשון במקום.

על כן השמיץ באוזני עיתונאי יהודי מדבר הודעה אשר יכלה להיות משעשעת: אין הוא מעוניין במעמד של עיר, אמר, אם זה יבוא מידי הרשימה המתקדמת.

"השתלשלות טראגית". ההסכם שהקפיץ את ראש-המועצה היה סיכום של כמה פגישות, שנערכו בין סיעת מפלגת-העבודה והרשימה ה מתקדמת.

זה התחיל כאשר הסיקה מיפ לגת-העבודה שהיא זקוקה לשני הקולות של הרשימה המתקדמת כדי להביא לבחירת מועמדה לתפקיד יו"ר הכנסת. שלמה הילל, הילל היה שר המיטרה כאשר נהרגו שישה ערבים ביום-האדמה, ב-30 במארס 1976, שהפך יום היסטורי לערבים. הציבור הערבי נטר לו על כך, ואנשי הרשימה המתקדמת הודיעו כי לא יוכלו להצביע בעדו. הם העריכו את אבא אבן. כעיקבותיהם הלכה רק"ח.

אולם במפלגת-העבודה התקבלה ההחלטה להציע את הילל, ובגלל סיבות פנימיות אי-אפשר היה לשנות את ההחלטה. אחרי כמה מגעים אישיים, פנתה המפלגה אל הרשימה המתקדמת, רשמית. זו תבעה כמה מחוות. כדי לאפשר את הבחירה. לבסוף, רקות מעטות לפני ה הצבעה, הושג הסכם בנחירות חיים ברילב ושלמה הילל. הוא כלל כמה סעיפים. בין השאר:

● אנשי המערך, והילל עצמו, הביעו את צערם על אירועי יום-האדמה, שבהם נהרגו אורחים ערביים חפים-משפט. כתוצאה מהתפתחות טראגית. (אנשי הרשימה המתקדמת ביקשו להוסיף כי האשמה רובצת על אלוף פיקוד הצפון דאן, רפאל איתן, באש. אך הילל ביקש שלא לפרט את ההשתלשלות).

● המערך התחייב לשתף פעולה עם הרשימה המתקדמת וכוחות אחרים כדי לשים קץ לכל תופעות אי-השיוויון וההפליה נגד האזרחים הערביים. וזוהי הפעם הראשונה שהמערך הכיר פומבית בקיומה של אפליה זו.

● הילל התחייב למנוע כל הפליה נגד חברי סיעה כלשהי בכנסת.

● מפלגת-העבודה התחייבה לתמוך בהענקת מעמד של עיר לאום-אל-פחם. הרשימה המתקדמת העדיפה דרישה זו, כעיקבות המאורעות שהיו שם לרגל "ביקור" מאיר כהנא.

● מפלגת-העבודה הסכימה לדון באופן חיובי בהקמת אוניברסיטה ערבית בישראל — עניין בעל חשיבות רבה לאינטליגנציה הערבית בארץ. המעסיק במיוחד את הרשימה ה מתקדמת.

סגנית לשר? לאה רבין (משמאל). אשתו של שר-הביטחון יצחק רבין. היתה היחידה מבין נשות שר-העבודה

שמיר למיסגרת תמונתו של יצחק שמיר נלקחה למיסגור כדי שיוכלו לתלותה יחד עם תמונות ראשי-הממשלה לשעבר.

תנועה, כדי שינווט את כל כבודת הרכב.

קורקינט בלי תיק

הישיבה הסתיימה לקראת הצהריים, חלק מן השרים אצו לנמלי-התעופה, להיפרד מנשיא המדינה שנסע להולנד. ייגאל הורביץ יצא בזריזות וקיבל מכונית סובארו שכורה, מתוך שורת המכוניות שעמדה בצד והמתינה לשרים החדשים. הוא השאיר במיגרש החניה את מכוניתו הפרטית, למורת רוחו של האחראי על הרכב במישרד ראש-הממשלה. ונרחק לתור המכונית שלי. אמר הורביץ.

שרים חסרי תיק נשארו האחרונים במישרד. הם עשו סיוורים במישרד, ניסו למצוא לעצמם חדר פנוי שיוכל לשמש להם כלישבה.

יצחק פרץ יצא כשהוא רוטן בחיך (משום-מה, הוא תמיד מחיך). הוא סירב בציינות לענות לשאלותיהם של העיתונאים. פרס ביקש שלא נאמר כלום, מודעי מסר את הודעת הממשלה, אמר כמו תלמיד טוב ששינן את תלמודו.

הוא גם טען כי מישור רוצה לתת לו לישיבה באחד המישרדים בירושלים המיורחית, מישרדים שעומדים ריקים כבר זמן רב. אך הוא אינו רוצה. מרבית בוחרים באים ממיזרח ירושלים, פלט בצנינות. הוא רוצה לישיבה במישרד ראש-הממשלה. קרוב לצלחת — קרוב לעניינים.

תיק עוד אין לו, לפחות שיהיה עניין מסכיב. הוא אינו רוצה ללכת לגלות.

השרים יצאו אחד-אחד. העיתונאים הרבים שחיכו להם התבלבלו בספרי רתם, ולא ידעו כמה יצאו וכמה נשארו. ממשלה יצאה לדרך.

ענת סרגוסטי

איפה לעמוד? שר-הביטחון היוצא משה ארנס. והנכנס, יצחק רבין. מצביעים בנפרד על הנקודה הלבנה, שבה עליהם לעמוד בטקס החילופין במישרד-הביטחון.